

"Is er een handvol koren in het land op de hoogte der bergen, de vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon; en die van de stad zullen bloeien als het kruid der aarde".

Psalm 72 : 16

't Is niet veel: Een handvol koren. Stel je voor: Het is biddag voor het gewas. Maar het zaaisel is weinig in aantal en gewicht. Een handvol koren. Wat moet dat worden? In het Oosten kwam het wel voor dat de mensen, vanwege de honger, aan het "zaaigoed" begonnen. Om heden in leven te blijven aten ze het zaaisel op. Maar zo at je je eigen toekomst op. Zo eet je je leven op. Wat moet dat worden als de zaaityd genaakt? Die het zaad draagt dat men zaaien zal, gaat al gaande en wenende. Het eten is op. De buik is leeg. Het restant moet in de aarde opdat er spijze zij voor de eter. Een handvol is niet veel. Wie durft van dit handje vol zaaisel verwachten dat de vrucht genoegzaam zal zijn voor een volk? Wie zal daarvan een grote schare te eten geven? Inderdaad, zo is het naar onze maatstaven... naar ons verstand... naar ons bedenken van het vlees.

"Heere", wat is dit handje vol voor zo velen? Dat loopt uit op een catastrofe.

Wanneer je dan vervolgens dat handje vol zaad moet zaaien in de schaarse aarde op de hoogte der bergen? Is dat een plaats om verwachting van te hebben? Is dat een oord om gegronde hoop op de goede afloop te koesteren? Neen. We lezen immers: De dalen zijn bedekt met koren; zij juichen, ook zingen zij...

Bij dit alles vergeten wij dat deze psalm spreekt van de grote Koning. We horen de naam van Salomo... Méér dan Salomo is hier...

Van deze Koning uit Psalm 72 schreef Rinkel, de vrome aartsbisschop van Utrecht: "Waarlijk, Hij buigt Zich tot het kleine en zwakke, tot

het tere en ongeachte, tot het gekneusde en gebrokene, tot het smeulende en dorstende. Hij redt, Hij ontfermt Zich, Hij geeft heil. Hij verlost de ziel, die kostbaar is in Zijn oog, die eeuwige waarde heeft, wíjl de Vader zelf haar in Zijn handen gegeven heeft.

Zalig, nu God ons deze onze Koning gegeven heeft en wij onder de sceppter Zijner heerschappij mogen veilig zijn, gezegend en behouden!

Geloofd zij God, de Vader onzes Heeren Jezus Christus, die ons in Christus gezegend heeft met alle geestelijke zegen" ..

Is er een hand vol koren? Gewis, het zal vrucht voortbrengen. Dát is de gang van het Koninkrijk van God. Dat is ook de weg in het Koninkrijk van Zijn genade.

Er is een nietig Rijsje voortgekomen uit de afgehouden tronk van Isai. Een scheut van zijn wortelen heeft vrucht voortgebracht.

Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien.

Hoe zouden we kunnen spreken van een handvol koren zonder en buiten Hem? Hij, het tarwegraan dat in de aarde viel en stierf? Hij, het levende brood? Om Hem scheen de zon en werd het zaad in de aarde gezaaid.

Om Zijntwil was er biddag en is er deze maand dankdag gehouden. Nóg deelt de aarde in de zegeningen van deze Koning. Hij bad op de hoogte der bergen. Hij maakte de aarde nat met Zijn tranen. Hij worstelde in bloed en zweet op de Olijfberg. Hij hing aan het hout op de berg Golgotha. Hij was rijk en werd nameloos arm. Hij werd in de aarde gezaaid, maar Hij is opgestaan van de doden. Een korrel tarwe wordt tot een handvol... een volk... een schare, die niemand tellen kan.

O, blijde Paasjubel: De Heere is waarlijk opgestaan! Weg, smarten van de dood. De vrucht van Jezus dood is groter, indrukwekkender dan de cederen van de Libanon.

Zo liet het zich niet aanzien op de hoogte der bergen. Het merendeel van de broeders vlood heen. O, wat een erbarmelijk handje vol. Ieder was als verbergende het aangezicht voor Hem.

Toch komt de oogst. Eén korrel valt Hem reeds in de schoot.

Het ruisen, sterker dan het ruisen op de Libanon, wordt hoorbaar: Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn. De velden zijn wit om te oogsten. 't Gaat door, van Biddag tot Dankdag. De korenoogst zal er zijn. De korenoogst komt binnen. Een stem van gejuich zal de inzameling verzellen. De oogst wordt groot.. Die van de stad zullen bloeien als het kruid.

"Stad", wie wil nog wonen in de stad? Wie zal nog wonen in de plaats waar Jezus uitgedreven werd?

Wie wil nu wonen in de stad? De stad, die geen bescherming biedt. De stad zonder muren, waar de muren toch zo hoog opgetrokken zijn?

De stad met z'n griezelige torenflats. Wie kan er nog houden van de grote, drukke steden?

Ja, sommige stadjes, verstilde stadjes, met hun eeuwenoude pleintjes, waar eeuwen lijken stil te staan.

Waar het fijne carillon zilveren klanken over de huisjes en hofjes laat klingelen. Maar overigens...wie zou niet weg willen uit de stad? Weg van de schreeuwerige lichtreclames. Weg van die denderende geluiden. Toch ligt hier een belofte voor de inwoners van de stad.. voor de arbeiders in de stad..voor de nu vaak vergrijsde delen van de stad. Bloeien...

Bloeien als het welig kruid. Bloeien tussen de stenen. Bloeien op zolderkamertjes. Bloeierende achterbuurten. Merkwaardige zegening. Belofte van groei en bloei.

Op de dag van het Pinksterfeest kwam er een geluid in een huis op de Sionsberg. Alsof de wind ruiste door de cederen van de Libanon.

De deur waait open..dàár is de stad.

Mannen, een handje vol, treden naar buiten.

Petrus verheft zijn stem. Hij verkondigt de laatste dagen. Hij predikt oordeel en genade over de stad. Hij proclameert namens de levende Koning. De Koning van psalm 72. Deze Koning Jezus is door God tot een Heere en Christus gemaakt.

Velen werden verslagen in het hart.

Velen werden gedoopt.

Velen namen het Woord gaarne aan.

Op die dag werden omtrent 3000 zielen toege-
daan tot de gemeente.

En die van de stad bloeiden als het kruid.

En zij prezen God.

En zij deelden naardat elk van node had.

En zij waren dagelijks eendrachtig in de tem-
pel, volhardende.

En zij hadden genade bij het ganse volk.

En de Heere deed dagelijks tot de gemeente,
die zalig werden.

Waarlijk: DIE VAN DE STAD ZULLEN BLOEIEN ALS
HET KRUID.

Wat zullen we meer noemen? Steden en dorpen,
waar God het zaad zaaide en de oogst deed
groeien? 't Zou te veel zijn om te noemen.
Eén ding is zeker: Gods belofte werd heerlijk
vervuld.

En Gods belofte wordt ook heden vervuld. Ik
denk ook aan alle dienaren van het Evangelie
die mogen arbeiden in de stad en in de ver-
stedelijkte dorpen. Mogen ze niet ervaren dat
de Heere Zijn belofte vervuld? Zeker, er zijn
heel wat kruidsorten. We kennen zonnebloemen
en madeliefjes, herderstasjes en bereklauw.
Maar God werkt door. De volmaking van het
rijk kan niet verijdeld worden. Het rijk wordt
voltooid!

De Heere ontdekke aan onze ogen de wonderen
van Zijn hand.

De nieuwe stad komt. Niet door de bouwende
mens. De stad komt door het werk van de Al-
vermogende God.

Zeg, vriend en vriendin, goudsbloemetje of
madeliefje, brandneteltje of hondsdrif: Hek

je het gerucht van de stad van de toekomst reeds vernomen? Heeft de Heilige Geest in ons hart reeds ontstoken een ongeveinsd geloof in de Zoon van God?

Zullen we straks uit de benauwende stad mogen overgaan in de stad die fundamenten heeft? Om daar, als kinderen en erfgenamen, eeuwig te bloeien tot Gods eer?

Voor een doorn is een Denneboom opgegaan. Voor een distel gaat een mirteboom op. Het zal de Heere zijn tot een naam en tot een eeuwig teken, dat niet uitgeroeid zal worden.

Is er een handvol koren in het land op de hoogte der bergen?

De vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon; en die van de stad zullen bloeien als het kruid der aarde...

Het geruis zal aanzwellen tot een allesovertreffende jubel: "En ik hoorde als een stem ener grote schare, en als een stem veler waten, en als een stem van sterke donderslagen, zeggende: Hallelujah, want de Heere, de almachtige God, heeft als Koning geheerst. Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid..

Geloofd zij de HEERE GOD, de God Israëls, Die alleen wonderen doet. En geloofd zij de Naam Zijner heerlijkheid tot in eeuwigheid; en de ganse aarde worde met Zijn heerlijkheid vervuld. Amen, ja, Amen.

D.C.O.

*